

Beeld/spraak

Kristof GHYSELINCK / Jozefien VAN HUFFEL

SINT-NIKLAAS | De zondag was doorweekt. Nieuwsberichten wisten als koude druppels tussen sjaal en jas toch de ruggengraat te vinden. U bent toch ook bang? Met wakes op veertien plaatsen, in Sint-Niklaas onder meer samen met de kerkgemeenschap, toonde burgerbeweging Hart boven Hard die zondag dat mensen meer zijn. Solidair gekwetst en geschrokken, misschien wat meer zorgzaam, maar vooral bereid om desnoods op het voorhoofd te dragen dat ze niet kiezen voor haat. Om zonlicht te zijn, zelfs onder een paraplu.

LEZERSBRIEVEN

Reageren op artikelen in deze krant? U kan schrijven of mailen (met vermelding van uw naam en adres) naar: **KERK & leven**, Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen of lezersbrieven@kerknet.be

Gezinssynode

KERK & leven, 4 NOVEMBER 2015

Jezus pakte de Schriftgeleerden en Farizeeërs vaak streng aan en boog hun strikte regels om naar bevrijdende, barmhartige woorden en daden. Ik moet daaraan denken als ik de discussies hoor over de vraag of hertrouwde echtgescheidenen de communie mogen ontvangen. Geen mens kan zich het recht aanmatigen te oordelen wie Gods liefde waard is.

Ook paus Franciscus zegt dat het hanteren van een strakke meetlat niet beantwoordt aan Gods Geest en dat de Kerk nog te veel vastzit in regels en wetten, in vaststaande waarheden.

Uiteraard houd ik graag een warm pleidooi voor een christelijk huwelijk, met respect voor elkaar, trouw, innige liefde en harmonieus samenleven. Maar wanneer in een relatie de ene partner de andere letterlijk en figuurlijk naar het leven staat, diep vernedert, voortdurend kwetst, vreemd gaat en/of geweld gebruikt, kan er dan nog sprake zijn van een christelijk

huwelijk? Zo'n huwelijk heeft zichzelf al lang ontbonden.

Wat wil de Kerk dan nog in stand houden? Een hel voor vele koppels? Spreken de dramatische hoge cijfers over geweld en verkrachting in een huwelijksrelatie geen boekdelen? Hoe kan men dan de communie weigeren aan hen die met de moeder wanhoop uit die hel kropen, die blijven geloven in het leven en in de liefde, kracht putten uit hun geloof en een nieuwe kans op een gelukkige relatie wagen?

Wat zou Jezus daarop antwoorden? Niets anders dan wat paus Franciscus zegt: „Waar mag een mens nog littekens hebben? Waar kan een mens nog naartoe met zijn gebrokenheid, als dat niet in de Kerk kan?”

Lutgart BESARD, Kessel-Lo

Liturgische kledij

KERK & leven, 4 NOVEMBER 2015

Toen ik de opleiding voorganger in gebed volgde, had ik het heel moeilijk met de gedachte dat ik een albe zou moeten dragen. Ondertussen werk ik al

enkele jaren mee als voorganger in de uitvaartliturgie op onze parochie. Ik draag een grijze albe met paarse ruit. Dat onderscheidt me van de priester.

Toen ik de albe voor het eerst aantrok, viel alle vooraf ingebeeld angst van me af. Ik voelde me helemaal 'gedragen' en wist dat ik die zware opdracht, die elke uitvaart toch is, tot een goed einde zou kunnen brengen. Ik ben elke keer beschermd onder Zijn vleugels en ben daar zo dankbaar voor.

Luc NEYENS, Aartrijke

Vrouwen in de Kerk

KERK & leven, 12 NOVEMBER 2015

Wat wordt er in lezersbrieven lichtzinnig geschreven over vrouwen in de Kerk. Ik sta volledig achter meer verantwoordelijkheid en inspraak voor vrouwen in de Kerk. Maar teruggaande naar de bron, moet men gewoon aannemen dat het priesterambt voorbehouden is aan mannen.

Jezus koos als apostelen enkel mannen, hoewel vrouwen al

talrijk aanwezig waren in de prille Kerk. Ook Maria was nooit priesteres.

Paus Johannes-Paulus II toonde aan waarom dit Gods keuze is en ook paus Franciscus zei dat het priesterschap aan mannen is voorbehouden en dat die kwestie niet ter discussie wordt gesteld.

Aan dit alles zit ook een praktische kant. Jezus vraagt dat zijn leerlingen er per twee zouden op uit trekken. Zie je het dan gebeuren: de priester en de priesteres gaan samen op pad, slapen in hetzelfde huis, maar concentreren zich uitsluitend op het Rijk Gods?

Gilbert KNUYT, Bilzen

Rouwverwerking

KERK & leven, 12 NOVEMBER 2015

Bij het lezen van het interview met Liesbeth Gijsbers moest ik denken aan de tekst die hier bij mij aan de koelkast hangt: „Eigenlijk moesten we bloemen leggen bij onszelf. Want daar verblijven ze, onze doden, daar rusten ze, daar bewegen

ze. Daar danst de dierbare als een ongrijpbare lichtvlek in ons rond.”

Zo voel ik het zelf ook aan. Mijn echtgenoot, die mij vijftig jaar lang in dit leven vergezelde, overleed in 2007 volstrekt onverwacht tijdens onze vakantie in Spanje. Hij woont nog steeds in mijn hart en zal daar altijd blijven.

Germaine VAN ROMPAEY, Willebroek

Advertentie

Promo's
vergelijken?

Hoeft niet.

Onze prijzen zijn al aangepast.

colruyt
laagste prijzen